

Pytania prejudycjalne

- 1) W jaki sposób, biorąc pod uwagę cele rozporządzenia nr 805/2004⁽¹⁾, między innymi cel polegający na przyspieszeniu i uproszczeniu wykonywania orzeczeń państw członkowskich oraz skuteczną ochronę prawa do rzetelnego procesu, należy interpretować pojęcie „wyjątkowe okoliczności” użyte w art. 23 lit. c) rozporządzenia nr 805/2004? Jaki zakres uznania mają właściwe organy państwa członkowskiego wykonania w zakresie interpretacji pojęcia „wyjątkowe okoliczności”?
- 2) Czy okoliczności, takie jak w niniejszej sprawie, związane z postępowaniem sądowym w państwie wydania, które rozstrzyga kwestię uchylenia orzeczenia, na podstawie którego wydano europejski tytuł egzekucyjny, należy uznać za istotne przy rozstrzygnięciu o zastosowaniu art. 23 lit. c) rozporządzenia nr 805/2004? Według jakich kryteriów należy oceniać postępowanie odwoławcze w państwie członkowskim wydania i jak kompleksowa powinna być ocena postępowania toczącego się w państwie członkowskim wydania, dokonywana przez właściwe organy państwa członkowskiego wykonania?
- 3) Co jest przedmiotem oceny przy rozstrzygnięciu o zastosowaniu pojęcia „wyjątkowe okoliczności” użytego w art. 23 rozporządzenia nr 805/2004: czy należy ocenić wpływ poszczególnych okoliczności sporu, gdy orzeczenie państwa wydania jest kwestionowane w państwie wydania, czy należy przeanalizować ewentualne korzyści lub szkody wynikające z zastosowania danego środka określonego w art. 23 rozporządzenia, czy też należy przeanalizować możliwości gospodarcze dłużnika w zakresie wykonania orzeczenia lub inne okoliczności?
- 4) Czy na podstawie art. 23 rozporządzenia nr 805/2004 możliwe jest jednoczesne zastosowanie kilku środków określonych w tym artykule? W przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: na jakich kryteriach powinny się opierać właściwe organy państwa wykonania przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie zasadności i proporcjonalności zastosowania kilku z tych środków?
- 5) Czy do orzeczenia państwa wydania w przedmiocie zawieszenia (lub pozbawienia) wykonalności należy stosować reżim prawny określony w art. 36 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽²⁾, czy też zastosowanie ma reżim prawny podobny do reżimu określonego w art. 44 ust. 2 tego rozporządzenia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz.U. 2004, L 143, s. 15).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 28 czerwca 2021 r. – D.V. / M.A.

(Sprawa C-395/21)

(2021/C 368/07)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: D.V.

Druga strona postępowania kasacyjnego: M.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „główny przedmiot umowy” obejmuje warunek dotyczący kosztu i sposobu jego obliczania, jeśli ów warunek nie został indywidualnie wynegocjowany i znajduje się w umowie o świadczenie usług prawnych zawartej przez przedsiębiorcę (adwokata) i konsumenta?
- 2) Czy odniesienie w art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 do prostego i zrozumiałego charakteru warunku umownego należy interpretować w ten sposób, że wystarczy określić kwotę stawki godzinowej należnej adwokatowi w dotyczącym koszcie warunku umownym (który ustala koszt usług rzeczywiście wykonanych na podstawie stawki godzinowej)?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: czy wymóg przejrzystości należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on spoczywający na adwokacie obowiązek wskazania w umowie kosztu usług, których konkretne stawki mogą być z góry jasno określone i sprecyzowane, czy też należy określić również orientacyjny koszt usług (wstępny budżet świadczonych usług prawnych), jeżeli przy zawieraniu umowy nie można przewidzieć liczby (lub czasu trwania) konkretnych czynności i opłaty za nie ani wskazać ewentualnego ryzyka prowadzącego do zwiększenia lub zmniejszenia kosztu? Czy dla oceny odnoszącej się do tego, czy warunek umowy dotyczący kosztu spełnia wymóg przejrzystości, ma znaczenie to, że informacje dotyczące kosztu usług prawnych i sposobu jego obliczania są udzielane konsumentowi w jakikolwiek odpowiedni sposób lub że są one określone w samej umowie o świadczenie usług prawnych? Czy brak informacji w stosunkach poprzedzających zawarcie umowy można zrównoważyć udzieleniem informacji w trakcie wykonywania umowy? Czy na ocenę zgodności warunku umownego z wymogiem przejrzystości ma wpływ okoliczność, że ostateczny koszt świadczonych usług prawnych staje się jasny dopiero po zakończeniu ich świadczenia? Czy dla oceny odnoszącej się do tego, czy warunek umowy dotyczący kosztu spełnia wymóg przejrzystości, ma znaczenie okoliczność, że umowa nie przewiduje okresowego przedstawiania przez adwokata sprawozdań dotyczących świadczonych usług ani okresowego przedstawiania konsumentowi rachunków, co pozwoliłoby konsumentowi w odpowiednim czasie podjąć decyzję o odmowie korzystania z usług prawnych lub o zmianie ceny umownej?
- 4) Jeżeli sąd krajowy uzna, że warunek umowy ustalający koszt usług faktycznie świadczonych na podstawie stawki godzinowej nie jest wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, to czy powinien on zbadać, czy warunek ten jest nieuczciwy w rozumieniu art. 3 ust. 1 tej dyrektywy (to znaczy, że przy badaniu, czy warunek umowy może być nieuczciwy, należy ustalić, czy warunek ten powoduje „znaczącą nierównowagę” praw i obowiązków stron umowy ze szkodą dla konsumenta), czy też, biorąc jednak pod uwagę to, że ów warunek obejmuje istotne informacje w ramach umowy, sam fakt, że warunek dotyczący kosztu nie jest przejrzysty, wystarczy do uznania go za nieuczciwy?
- 5) Czy okoliczność, że umowa o świadczenie usług prawnych nie jest wiążąca, gdy warunek umowy dotyczący kosztu został uznany za nieuczciwy, jak przewiduje art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13, oznacza, iż konieczne jest przywrócenie sytuacji, w jakiej znajdowałby się konsument w braku warunku uznanego za nieuczciwy? Czy przywrócenie takiej sytuacji oznaczałoby, że konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za wykonane już usługi?
- 6) Jeżeli charakter umowy o odpłatne świadczenie usług ma ten skutek, że niemożliwe jest przywrócenie sytuacji, w której znajdowałby się konsument w przypadku braku warunku uznanego za nieuczciwy (usługi zostały już wykonane), czy określenie wynagrodzenia za usługi świadczone przez adwokata byłoby sprzeczne z celem art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13? W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy osiągnięto by rzeczywistą równowagę, dzięki której przywraca się równość stron umowy: (i) gdyby adwokat otrzymał wynagrodzenie za świadczone usługi według stawki godzinowej określonej w umowie; (ii) gdyby adwokat otrzymał wynagrodzenie w wysokości minimalnego kosztu usług prawnych (określonego na przykład w akcie prawa krajowego, mianowicie w zaleceniach dotyczących maksymalnej wysokości opłaty za pomoc świadczoną przez adwokata); (iii) gdyby adwokat otrzymał za świadczone usługi wynagrodzenie w rozsądnej wysokości określonej przez sąd z uwzględnieniem złożoności sprawy, kwalifikacji i doświadczenia adwokata, sytuacji finansowej klienta oraz innych istotnych okoliczności?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.1993, L 95, s. 29; litewskie wydanie specjalne: rozdział 15, tom 2, s. 288).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Szwecja) w dniu 28 czerwca 2021 r. – IRnova AB / FLIR Systems AB

(Sprawa C-399/21)

(2021/C 368/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IRnova AB

Strona pozwana: FLIR Systems AB